

ZIJN WIJ DEN BIJBEL ONTWASSEN?

TRAKTAATJE N°. 587 VAN HET

NEDERLANDSCH GODSDIENSTIG TRAKTAAT-GENOOTSCHAP.

Dit aanvullig plaatje is eene vrije navolging van eene plaat en het traktaatje eene voor ons land bewerkte vertaling van een stuk uit den BRITISH WORKMAN. Het is een stuk geschreven naar aanleiding van den ook in Engeland gevoerden strijd over het gebruik en de waarde van den Bijbel in betrekking tot opvoeding en onderwijs.

Twee vrienden bespreken die vraag, de één een hoogschatter des Bijbels, de ander van meening dat het tegenwoordig door het licht der wetenschap beter ingelicht geslacht den Bijbel verre ontwassen is. De Bijbelvriend brengt wijselijk den strijd van het gebied der bespiegeling op dat des levens over, en na de waarheid van zijn beweren in een sterksprekend voorbeeld te hebben gestaafd, volgt in het gesprek dat deel, waarbij het plaatje behoort, en dat hier als fragment zij medegedeeld:

„Ik ben ten volle verzekerd, dat gij mij niet vertellen zoudt, wat gij niet wist waar te zijn, maar als zulk eene handelwijs eene vrucht des Bijbels is, waarom komt zij dan niet meer voor? Hoevelen onder de honderden, die zichzelf christenen of geloovigen noemen, zouden in gelijk geval evenzoo doen?”

„Zooveel als gedaan hebben wat hij deed: de beginselen van hun gewoon, alledaagsch handelen ontleenen aan de voorschriften des Bijbels. Is dezer getal klein, dat is wel goene reden om het onderwijs des Bijbels los te laten, maar veeler om het te krachtiger aan te bevelen en de harten van jongs aan in te prenten. Maar een ander en levend voorbeeld is hier niet verre van ons. Kent gij den ouden Jonas, de bouw knecht van Rijnhoeve?”

„Of ik hem ken, een woest heer in zijn tijd.”

„Wel hij zit daar bij gindschen heg en doet zijn middagmaal. Komt, laat ons eens hooren, wat hij op het door ons besproken punt te zeggen heeft?”

Visser ontdekte nu ook den ouden man, wiens gebruid en rimpelig gelaat door zekeren ruwen ernst aantrok.

„Wel, Jonas,” zeide Visser, die het eerst nabij hem was, „nog in het land der levenden?”

„Neen,” hernam Jonas met een glimlach, „ik ben nog in het land der stervenden, maar ben niet ver meer van het land der levenden.”

Dit was op een zoo eenvoudigen, natuurlijken toon gezegd, dat het zelfs Visser zijns ondanks ontzag gaf en hij minder onverschillig dan gewoonlijk hernam: „Ik verheug mij voor u, dat gij zoo spreken kunt en wenschte wel dat ik het ook kon.”

„En waarom zoudt gij het niet ook kunnen?” vroeg de grijsaard. „Gij kunt van dat land alles te weten komen uit hetzelfde boek, dat mij onderrigtte, het is voor allen open en verstaanbaar.”

„Toch was er een tijd, dat ook gij er niet veel naar luisterdet,” sprak Visser.

Hoe oud en gebruid de oude was, toch deed nog dit woord hem zichtbaar bloezen.

„Gij behoeft mij dat niet te herinneren. Ik deed veel, dat zeer verkeerd was en betreur dagesliks, dat ik niet eer naar het woord des Heeren heb gehoord. Ja, zijn woord was mij bekend, maar ik achtte er niet op en wilde mijne hand naar het brood des levens niet uitstrekken. Al ware er eens geen hooger leven in beter land dan zou

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VI.

ik nog nu zeggen: geef mij den Bijbel als levensgids, want hij is het boek, dat ons zelfs van deze wereld het beste deel schenkt.”

„Hoe meent gij dat?” vroeg Visser.

„Wel er is niets, dat wij noodig hebben te weten, of de Bijbel leert het ons, en hebben wij voorts niet allen behoefte om gelukkig te zijn? En wat dit laatste aangaat, leert ons niet de Bijbel hoe wij elkander moeten liefhebben en hoe aan allen goed te doen? Als dit niet de beste weg is om zelf gelukkig te zijn, weet ik niet hoe wij het worden zullen. Zoo dikwijls iemand bij mij om raad komt, waarvoor ook, zeg ik altijd: „geef mij het boek en laat ons zien wat dat er van zegt, en dan zal ik beter in staat zijn u te zeggen, hoe ik over uwe vraag denk.”

„En dan vindt gij ook altijd wat gij zoekt?” vroeg Visser met zijn ouden, spottenden glimlach.

„Ik heb nog nooit te vergeefs gezocht,” hernam de grijsaard.

„Dan wilde ik wel, dat gij mij in ééne zaak licht kondet geven,” sprak Visser.

„In welke?”

„Of ik een som geld, die ik voor een maand aan iemand uitleende, ooit zal terugzien?”

„Dat is eene vraag, waarop ik u geen antwoord geven mag,” antwoordde Jonas ernstig en op een toon, die toonde, hoezeer de ligtzinnige vraag hem smart deed, „want de Bijbel heeft mij geleerd om alle dwaas geklap en ijdele jokersnij te schuwen.”

Door den toon van dit woord getroffen reikte Visser hem de hand en zeide: „Vergeef mij, gij zijt een beter mensch dan ik. Laat ons als vrienden scheiden.”

De aangeboden hand werd niet geweigerd en eenige vriendschappelijke woorden waren het einde des gespreks. Verhoef en Visser zotten hunne wandeling voort, eerst zwijgend, totdat eindelijk op eens Visser uitriep: „Hij is een merkwaardig man!”

„Dit zoudt gij nog met meer nadruk zeggen, als gij al het goede wist, dat hij in dezen omtrek doet. Geen zending werkte ooit harder. Vroeg en laat, in zomer- of wintertijd, waar hij een goed woord spreken of eene helpende hand bieden kan, altijd is hij gereed. Hij is de vredestichter voor uren in het rond.”

„Hoe is het mogelijk! Toen ik hem kende, was hij eer een eigenwillig onrust- en twiststoker. Ik begrijp zulk eene verandering niet.”

„En niemand kan die verstaan, tenzij zij, die eveneens de magt van Gods Woord in hart en leven hebben ervaren.”

„Wat bragt hem tot inkeer?”

„Voornamelijk de dood van eene lieve dochter. Zij was zijn jongste kind, schoon en vrolijk, haars vaders speelpop. Eene aanzienlijke dame hier in de buurt trok zich het lieve meisje aan en zorgde, dat zij goed onderwezen werd en gaf zich veel moeite voor hare vorming en opvoeding. Het kind dwong haar vader steeds om haar uit den Bijbel voor te lezen, en deze, gelijk hij zelf mij zeide, deed dit eerst enkel en alleen haar ten genoege. Veertien jaren was zij, toen eene langdurige ziekte haar eindelijk wegnam. Deze krankheid bragt vader en kind nog digter bijeen en beiden digter bij den Bijbel, die na het heengaan van zijn kind voor Jonas zijn alles, het Boek des levens en der hoop werd.”

Zeer wensch ik, dat de lezing van het gedeelte tot kennismaking met het geheel moge uitlokken. Bedrieg ik mij niet gansch, dan zal de lezing aan velen welkom en ten zegen zijn.

Waarom toch worden de traktaatjes van de Nederlandsche Vereeniging zoo schaarsch verkocht, terwijl, om nu den oorspronkelijken arbeid van levende auteurs in ons midden als Prof. van Oosterzee, Dr. Beets, Ds. Hasebroek, Ds. Ten Kate en hoevele anderen hier niet te prijzen, reeds zoovele vertalingen eene bloemlezing van de beste stukken in het buitenland zijn. Wil men omtrent dit laatste eenige aanwijzing.

N°. 512, De koevoet en de sleutel. N°. 549, Wat eene bloem kan uitwerken en anderen zijn eveneens uit de BRITISH WORKMAN. N°. 437, Zou het ook u gelden? behelst eene der schoonste preken van Spurgeon over: Moedwillig zondigen. N°. 505, De geredde, is een treffend voorval uit het leven van den duitschen Howard, de baron von Seld. N°. 501, Waarop vooral te letten in de uren van uitspanning of op dagen van openbaar volksvermaak. N°. 506, Eénmaal te sterven en anderen naar stukken van de Londensche Vereeniging tot bevordering van christelijke kennis. N°. 509, Overwin het kwade door het goede. N°. 486, Een zachtmoedige en stille geest, die kostelijk is voor God. N°. 557, Ons kruis en anderen zijn aan de beroemde engelsche traktaatjes: VOOR HUIS EN HART ontleend, N°. 515, De Heer kent zijn tijd aan John Ashworths merkwaardige ontmoetingen; terwijl onder de oudere en nieuwere tientallen aan den traktaatschat van het Londensche Godsdienstig Traktaat-Genootschap zijn gevolgd. Gaarne zal ik in den geest als nu van N°. 587 van eenig ander stukje één aanbevelend uittreksel geven, moge dit de inslapende belangstelling in den met zooveel zorg voor het uitwendige als voor het inwendige behartigden arbeid van het Nederlandsch Godsdienstig Traktaat-Genootschap eens weder wakker maken, en het Genootschap, dat door geheele omwerking zijner verouderde, autoeratische constitutie naar de behoeften en eischen des tijds zich poogt te verjongen, ook hierdoor een nieuw tal van vrienden en leden winnen.

C. S. A. v. S.